

77235

Kakó ti je ime?

ali

Vzorno življenje
naših sv. priprošnjikov v nebesih.

Za mladino.

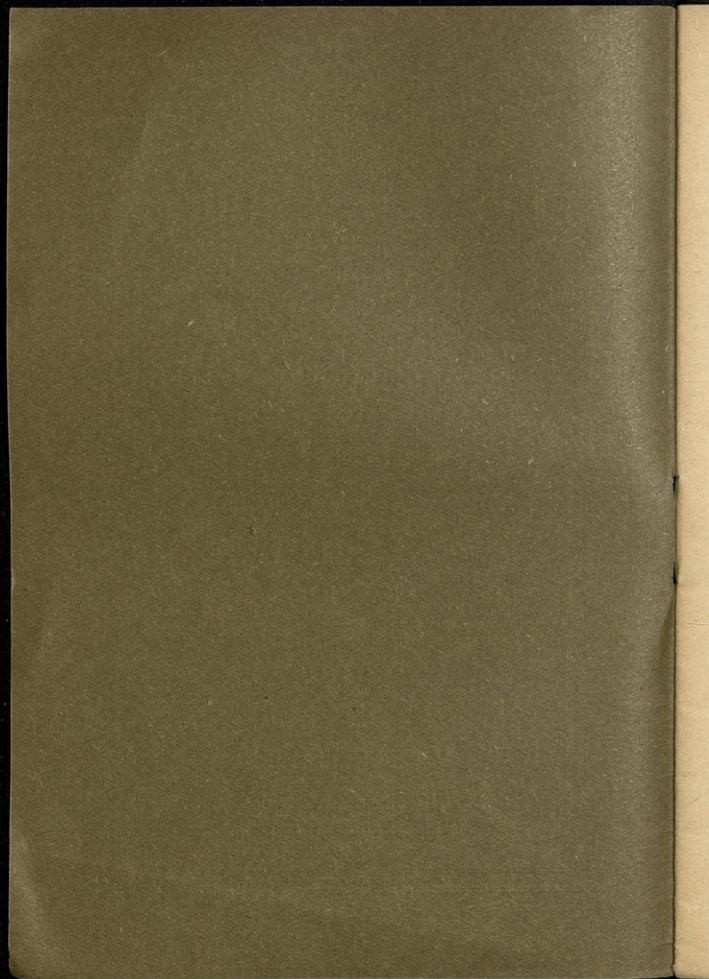
VI. Sv. Neža.

Spisal J. L.

V Ljubljani, 1903.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.
Tiskala „Katoliška Tiskarna“.

Kakó ti je ime?

ali

Vzorno življenje

naših svetih priprošnjikov v nebesih.

Za mladino.

VI. Sv. Neža.

Spisal J. L.

V Ljubljani, 1903.

Založilo „Katoliško društvo detoljubov“.

Tiskala „Katoliška Tiskarna“.

Dupl. coll. ad

77235

030042011

U v o d.

„*Oh! — kako lep je čist rod v svetlobi, zakaj njegov spomin je večn.*“ Te večno lepe besede neskončne Modrosti Božje mi prihajajo na misel, ko se spominjam tistih nedolžnih bitij, o katerih govori sv. Janez, da hodijo v nebesih za Jagnjetom kamorkoli gre in pojó pesem, katere nihče drugi ne more peti. V mislih imam namreč tiste nedolžne duše, ki so z neomadeževano krstno nedolžnostjo prihitele pred vsevednega Sodnika.

Če pa pojó tisto lepo nerazumljivo pesem te duše, koliko bolj še jo morajo peti ona bitja, ki so belo obleko nedolžnosti združila s škrlatno-rdečo obleko mučeništva. Vsak gotovo ve, da mislim na sv. device v prvih časih krščanstva, ko so mogočni rimski vladarji preganjali kristjane, morili uboge nedolžne žrtve, da je kri kristjanov tekla v potokih. Med te srečne izvoljence Božje štejemo tudi sv. devico in mučenico Nežo. Njej naj bodo posvečene te-le vrstice; tebe, mila mladina, pa prosim, premišljuj večkrat njene čednosti in prav pridno jo posnemaj v njeni ljubezni do Kristusa.

I. Kdo je sv. Neža?

Sv. Neža je bila rojena v Rimu okrog l. 290 po Gospodovem rojstvu. Bila je hči plemenitih in premožnih pa tudi bogaboječih staršev. Že v prvih svojih letih je bila odgojena v krščanstvu, za katero je gorela z vso močjo svojega mladega srca. Jezusu služiti in ga častiti se ji je zdelo največje veselje, zato je rada prelila zanj tudi svojo kri in mu darovala svoje mlado življenje l. 304. Bila je takrat stara dobrih 13 let.

Sv. Hieronim piše o njej, da njeno življenje visoko hvalijo vsi narodi, in da že od starodavnih časov velja za najlepši vzgled deviške čistosti in nepremagljive kreposti, kot prečudna cvetica v vrtu Gospodovem, snežnobela v svoji nedolžnosti, krvavo-rdeča v svojem mučeništvu. Kako je prišla sv. Neža do take časti med narodi, a še do večje v nebesih, to bodo povedale naslednje vrstice.

II. Neža si izvoli Jezusa za variha.

Mlada Neža je bila neizrečeno lepa, a še bolj nedolžna deklica. Angelska nadolžnost se je svela iz njenih oči in sveti žar krščanske ljubezni je puhtel iz njenega obličja, sladek mir in tiha blaženost sta jej polnila srce. Ker je bila hči bogatih in plemenitih staršev, je bistrourmna deklica

takoj spoznala, kakšna nevarnost preti njeni nedolžnosti sredi hudobnega in razbrzdanega Rima. Spoznala je, da ni lepšega blaga na zemlji, ko deviška čistost in nedolžnost, zato je sklenila, da se popolnoma daruje ljubemu Jezusu in da ostane vedno devica. Jezusa si je izbrala za svojega prijatelja in variha, le njemu in nikomur drugemu ni hotelo služiti njeno srce.

Kajne, modro si je izbrala sv. Neža. Dobila je mogočnega variha v boju za svojo sveto čistost. Otrok! Glej, tudi tebi preti nevarnost, težek boj te čaka na potu življenja. Bodi moder in posnemaj sv. devico Nežo, izvoli si dobrega Jezusa za variha svoje nedolžnosti. Zlasti tisti, kdor bo letos toliko srečen, da pristopi prvič k mizi življenja, naj ne pozabi naprositi milega Jezusa za variha in prijatelja skozi dolgo in nevarno pot življenja. Saj on, ki tako ljubeznivo vabi k sebi otročiče, gotovo ne bo zavrgel tvoje prošnje, rad bo čuval tvojo nedolžnost. Skrbi, da bo ostala tvoja duša lepa, čista nevesta Jezusova, da bo v tvojem srcu kraljeval samo Jezus!

III. Neža zvesta svoji obljubi.

Česar se je Neža bala, to se je kmalu zgodilo. Do trinajstega leta je živela v lepem, nebeškem miru; njeno najljubše delo je bila molitev. V trinajstem letu pa je prišla nanjo huda poskušnja.

V tistih časih je bila navada, da so starši svoje otroke že v zgodnji mladosti odločili in zaročili za poznejši zakon. In prav ta navada je prinesla mladi Neži trd boj za njeno čistost, v katerem je pa Neža častno zmagala. Poslušajmo, kako je to bilo.

Enkrat jo vidi na cesti sin cesarskega namestnika Simfronija. Od tistega trenutka je ne more pozabiti; trdno sklone, da mora postati Neža njegova žena. Ko jo kmalu potem zopet enkrat sreča, ji pripoveduje na vsa usta, kako jo ima rad, kako je lepa; večkrat ji prinaša bogata darila, obeta ji vse sladkosti in radosti, kar jih more svet dati, pravi raj že tu na zemlji.

Neže sladke in medene besede posvetnega mladeniča prav nič ne ganejo; saj njeno srce gori in bije le za nebeško Jagnje, njegovo milost hoče imeti, v njegovi milosti umreti. Miloresno odgovori nadležnemu mladeniču: „Pusti me! imam že drugega ženina, kateremu sem poklonila svoje srce in zvesto ljubezen mu hočem zmiraj ohraniti, le njemu želim vdana biti.“

Zares modra devica sv. Neža! Prav njej veljajo besede: Ta je modra devica, ta je ona izmed pametnih. Posnemaj jo v zvestobi do Jezusa Kristusa, kateremu si obljubil zvestobo pri sv. krstu. Rajše zapusti vse: bogastvo, čast, imenitno službo; samo zato, da lahko njemu služiš. Saj ni boljše in lepše službe, kakor služiti ljubemu Jezusu. „Moj jarem je sladak, in moje breme je lahko“, govori Gospod sam. Pojdi k njemu, ki tako ljubeznivo vabi: „Pustite mali k meni, ker je njih nebeško kraljestvo“.

IV. Neža poveljuje Jezusa.

Ponosnemu rimskemu mladeniču se je jako čudno zdelo, kako neki more Neža njega, sina plemenitega Rimljana, zavreči, kako more imeti

Neža imenitnejšega prijatelja, nego je on sam. Začuden jo vpraša: „Kdo neki more ta biti? Rad bi vedel, kdo je plemenitejšega rodu, kdo je bogatejši, nego jaz?“

In tedaj sv. Neža vsa navdušena za svojega božjega prijatelja zapoje tale lep slavospev: „Lep je moj ljubi izmed vseh sinov zemlje, ljubezniv je kakor jutranja zarja, častitljiv ko v sinjem zraku kopna gora. Solnce, luna in zvezde obledé pred žarnim svitom njegovega obličja; beseda njegovih ust obuja živo krepost in radost življenja; pogled njegovih oči vliva mir in veselje v srce. Plemenit je moj ljubi, s plamenečimi črkami je na nebu zarisano njegovo ime. Kraljeva Devica ga je rodila, njegov Oče je Gospod vojskinih trum, Kralj vseh kraljev na vekomaj. Mogočen in veličasten je: nebo in zemlja sta mu podložna, duhovi so njegovi služabniki, vetrovi njegovi posli, zvezde njegove čuvajke, vse moči so mu pokorne. Bogat je: vsi zakladi sveta, vse zlato in vse drago kamenje v osrčju zemlje, vsi biserji na dnu morja so njegova last. Njegovo bogastvo je neizmerno; njegovih dobrot je brez števila. Ljubezniv je; kakor on noben človek ne ljubi, tako prisrčno, iskreno, zvesto do smrti. Njegova ljubezen je tako sveta, tako čista: ako se njega ljubeče oklenem, ostanem čista; če se njemu zaročim, ostanem devica. Moj ljubi ga nima vrstnika; v nebesih je njegov dom, in iz ljubezni do nas je na svet prišel, da bi svoje izvoljene poveličal; le njega samega ljubim, neizrekljivo ljubim vekomaj “

Zares krasen odgovor! Prelepe, vzvišene so misli, ki jih izraža tukaj trinajstletna deklica Neža.

Marsikdo si bo morda mislil: Čemu pa govori Neža tako na dolgo in široko, tako nekako po ovinkih. Saj bi lahko naravnost izpovedala ime svojega Boga, naravnost bi lahko rekla: „Kristjana sem, zato ljubim Jezusa Kristusa samega. Njegova sem, njemu hočem vedno zvesta ostati, le njega in nikogar drugega ljubiti.“

Res je, lahko bi bila Neža odgovorila tako. A zakaj ni tega storila, ti hočem pojasniti in v njenem ravnanju boš spoznal, da je sv. Neža modra devica, ena izmed pametnih.

Prvim kristjanom je bilo strogo zabranjeno, govoriti s kakim nekristjanom o skrivnostih, ki jih uči naša sv. vera, ker so se pogani iz skrivnosti norčevali. Še celo katehumenom, to je tistim odraslim, ki so se pripravljali na sv. krst, niso razodeli skrivnosti iz strahu, da bi jih ti ne razodeli poganom, če bi morda odpadli od vere Jezusove pred sv. krstom. — Prav zato je tudi sveta Neža ravnala tako previdno. Devištvo v krščanskem smislu je bilo zaslepljenim poganom globoka skrivnost, zdelo se jim je nekaj čudnega, nenavadnega. V svoji slepoti so se norčevali iz krščanskega devištva, zasmehovali so tista krepostna bitja, ki so se zvala deviške neveste Kristusove. Zato sv. Neža molči o svoji zaroki s Kristusom, da ne bi Rimljan zaničeval njenega Ženina, njenega Gospoda. Sama bi pa rada prenašala zasramovanje in zaničevanje, a skrivnost krščanskega devištva mora ostati skrita poganskemu Rimljanu. Ali ne veljajo torej res o sv. Neži besede: Ta je modra devica, ta je ena izmed pametnih?

V. Sv. Neža izdana; pred sodnikom.

Slišali smo, da je Neža ostala zvesta svojemu ljubemu Jezusu. To je pa silno potrlo ponosnega rimskega plemiča, ki kaj takega niti pričakoval ni. Silna žalost se ga poloti. Nobeno delo ga ne veseli, nikjer in nikdar nima miru in postanka. Zjutraj in zvečer, ob jasnem dnevu in v temni noči ga preganjajo otožne misli, vedno sanja o svoji izgubljeni sreči. Prevelika žalost je pa zdravju škodljiva; tudi ta mladenič je prišel vsled svojega tugovanja na bolniško posteljo.

Oče je dalj časa opazoval spremembo na svojem sinu. Ker ga je ljubil, je jel popraševati, kaj je neki vzrok sinovi spremembi in njegovi bolezni. Kakor hitro Simfronij zve za vzrok, sklene pomagati svojemu sinu; on sam poskusi doseči to, česar ni mogel sin. Pošlje na dom device Neže ljudi, ki naj bi skušali pregovoriti nevesto Kristusovo, da bi odstopila od svojega sklepa, da bi postala nezvesta njemu, kateremu je obljubila nesmrtno zvestobo. Pošlje ji tudi bogatih darov, da bi z njimi preslepil srce mlade, neizkušene deklice. Toda niti sladke besede niti bogati in lepi darovi ne omamijo svete device. Kratkoterminalno zavrne darove in sporoči Simfroniju tole: „Svojemu ženinu ne smem in ne morem za nobeno ceno postati nezvesta.“

Čudno se zdi Simfroniju, katerega ženina si je Neža izbrala; čudna, prečudna se mu zdi Nežina zvestoba. Saj otroka lahko pregovoriš, kakor hočeš, če mu podaš majhen darček, gre za teboj, kamor hočeš; tukaj pa vidi tako zvestobo.

Radoveden proprašuje Simfronij, kdo je neki tisti človek, ki ga Neža tako srčno ljubi, kateremu

je tako zvestno vdana. Kmalu dobi človeka, ki mu pojasni vso skrivnost. Ta človek je bil neki pogan po imenu Prokop. H'navsko se priplazi k Simfroniju, pa mu začne takole pripovedovati: „Vidiš, ti bom pa jaz povedal, kaj je vzrok Nežine trme: Neža je kristjana in si domišljuje, da je Kristus njen ženin.“

Te besede so zadostovale.

Neža — kristjana! Če je to res, si misli sodnik, tedaj jo pa smem zapreti v ječo. Kar je mislil, je tudi storil: Neža mora v ječo zato, ker je — kristjana, zato ker noče častiti bogov iz lesa in kamna, iz železa in zlata, ampak časti rajša živega Boga.

Kmalu jo zasliši. Ponovi ji prejšnjo prošnjo, obeta ji zlate gradove: Neža ostane zvesta, nič je ne premoti. Zato pa sodnik nastopi s silo: „Odpovej se Kristusu in daruj našim bogovom!“ To je njegova prva zahteva.

„Nemim, lesenim bogovom se kristjan ne uklanja in jim ne daruje.“

Zares odločne besede, besede, kakoršnih ne bi pač nikdo pričakoval od trinajstletnega otroka. Ali bi ti, ljuba mladina, bila toliko pogumna?

Tudi Simfronij ni pričakoval takega odpora. Sedaj ji prične naštevati, kako jo bo dal mučiti, koliko bo trpela, nazadnje pa prav prilizljivo pristavi: „Dobro vem, da ne veš, kaj govoriš, ker si še mlada, zato ti za enkrat še prizanesem. Ne bom te kaznoval, kakor bi te moral, boj se pa bogov, njih kazen te gotovo doleti.“

Pogumno mu odgovori Neža: „Ne prizanašaj mi zaradi moje mladosti. Dobro vem, kaj častim, koga molim in komu sem zvesta. Nikdar ne bom

odstopila od njega, ki ga ljubim, od svojega Boga. Tvojih bogov se nič ne bojim, saj so iz kamna ali pa iz lesa “

VI. Neža obsojena v dušno smrt, čudežno rešena.

1. Vsi poskusi nevernega sodnika, ki je hotel iztrgati mlado ovčico iz čede Kristusove, so bili zastonj. Simfronij hoče še vse eno poskusiti: češ morda enkrat le zmagam. Takole hoče zapeljati nedolžno devico:

„Če hočeš res devica ostati, pa ostani. Toda pokloni svoje darove boginji Vesti, pridruži se njenim devicam (boginji Vesti je služilo po šest devic skozi trideset let. Dasi so te poganske deklice živele deviško, vendar zaostaja njih devištvo daleč, daleč za krščanskim devištvom), če pa ne“, zagrozi namestnik, „dam tvojo deviško čast oskruniti, tako da se nikdar več ne boš mogla imenovati devica.“ Sv. devica mu odgovori: „Res devica želim ostati in obenem nevesta Kristusova. Nikdar ne bom darovala, ne boginji Vesti, ne kateri drugi boginji, ker le samo enemu živemu Bogu moramo darovati. Da pa hočeš moje devištvo oskruniti, to me prav nič ne plaši. Angel Gospodov me bo branil in me varoval hubobne sile. Vaši bogovi so začetniki nesramnih del, moj Bog pa je — Bog čistosti, ki me more vašega peklenskega početja rešiti in me bo tudi rešil.“

Kako zvito je postopal namestnik s sv. Nežo. Mislil si je: Če je ne morem drugače pripraviti do odpada, odpadla bo gotovo tedaj, ko jo zapeljem

v greh. — Toda grozno se je zmotil. Gospod Jezus Kristus, katerega si je Neža izbrala za variha svoje nedolžnosti, je čuval nad svojo izvoljeno nevesto in ni pripustil oskruniti nedolžne device. Pa poslušajmo, kako se je to zgodilo.

2. Simfronij ukaže odpeljati šibko in krotko jagnje — Nežo — v neko hišo k hudobnim in spriženim ljudem, da bi jo pohujšali in v greh zapeljali. In da bi prav očitno pokazal svojo propalost in zlobnost, ukaže storiti nekaj, kar je sv. devici najhujše dejalo, — ukaže jo sleči. Toda glej čudo! Kodrasti lasje se ji čudovito gosto vsujejo po celem životu od vrha do tal in kakor svilnat plašč pokrijejo njeno deviško telo. Hiša pregrehe se mahoma razsvetli in postane svetišče, nesramnih del začrnele stene zažaré v nebeškem svitu, Neža se zdi hudobnežem kot neko nadzemsko bitje. Vsi se prestrašijo, ostrmè; nikdo se ji ne upa približati ampak trepetaje odhajajo. Zgodilo se je, kar je govorila Neža: Angel jo je varoval, Jezus sam se je bojeval za deviško čast svoje mlade neveste.

K sklepu zapišem še nauk, katerega je zapisal eden slovenskih mladineljubov¹⁾: Sv. Nežo je zato obvarovala čudežna pomoč iz nebes, ker ni šla nalašč v sprijeno družčino. Zastonj pa boš klicala, nespametna mladina, angela na pomoč, ako sama prostovoljno greš med hudobno družčino.

VII. „Ljubite svoje sovražnike in dobro jim storite....“

Eden se pa vendar ni umaknil pred svarilom Nežinega angela variha. Bil je to sin namestnika

¹⁾ Glej „Zbirka lepih zgledov“, nabral A. Kržič.

Simfronija, tisti, ki ga je Neža zavrгла. Zato se je hotel sedaj maščevati nad „ošabnico“. Predržno gre proti devici. — In kaj se zgodi? Pri tej priči ga podere neka nevidna moč na tla in mladenič obleži kakor mrtev. Ko namestnik to zve, prihiti in preklinja Nežo ter jo obdolži, da je čarovnica in da mu je s čarovnijo umorila sina. Neža pa mu resnobno odgovori: „Nesreče tvojega sina ni kriva nobena čarovnija. Tvoj sin ni maral za mojega angela variha; zato ga je moj desni angel kaznoval!“ Njegova jeza se spremeni v bridko žalost; ponižno začne prositi Nežo, naj moli za sina, da bi zopet oživel. Neža moli — in mrtvi mladenič vstane in priča na ves glas: „Le en sam Bog je, Bog kristjanov; vsi drugi bogovi niso nič in ne morejo pomagati ne sebi ne drugim.“

Ljubite svoje sovražnike in dobro jim storite... Zakaj sem zapisal te besede? Prav zato, ker imamo tu tako lep vzgled ljubezni do sovražnikov in preganjavcev. Kako radi in pa kako hitro se maščujemo mi za vsako, tudi najmanjšo krivico. Če nas bratec ali sestra ali prijatelj le malce razžali, že kuje naše srce maščevalne naklepe, brž smo pripravljeni, da povrnemo hudo s hudim ali pa s še hujšim. Če nam kdo stavi za vzgled usmiljeno srce našega nebeškega Učenika, smo hitro pripravljeni z izgovorom: Kristus je pa Bog in je neskončno usmiljen... Sv. Neža je bila vendar le človek, kakor si ti; lahko bi se bila maščevala nad hudobnim sinom pogankega sodnika, a njeno srce je bilo preblago, da bi storilo krivico sovražniku. Če se bojimo posnemati vzvišen vzgled nebeškega Učenika, pa posnemajmo vsaj lepe vzgled naših

vrstnikov, ljudi, posnemajmo zlasti vrline prvih kristjanov; posnemajmo svojo vzornico sveto Nežo!

VIII. Mučeništvo in smrt.

In v smrt hiti devica,
Svet briše si oči.
Pesem o sv. Neži.

1. Vsak, kdor ima zdrav razum in še pametno misel, bo mislil: sedaj, ko je Neža tako dobroto skazala svojemu sodniku, sedaj jo bo gotovo izpustil. A motiš se, dragi moj, če tako misliš. Simfronij je rajši poslušal glas divje, krvoločne množice, ki je vpila: „Smrt čarovnici!“, kakor pa glas svoje vesti, ki ga je opominjal k hvaležnosti do mlade device. Mesto da bi jo izpustil in tako pokazal svojo pravičnost, si je mož mislil takole: Jaz je skoro ne smem obsoditi, naj jo pa sodi moj tovariš, podsodnik Aspazij.

Neža je čarovnica! — Ta glas gre od ust do ust. In ker je Neža čarovnica, mora umreti, sicer bodo bogovi stresli vso svojo jezo nad ljudstvo. Ko dobi torej Aspazij zadevo v roke, si ne pomišlja dolgo, ampak ukaže napraviti grmado in Nežo sežgati. Neža stopi na grmado, katero takoj podkurijo. In glej čudo! Kakor je Bog nekdanj rešil tri mladeniče v babilonski ognjeni peči, tako je rešil tukaj svojo služabnico Nežo smrti na grmadi. Ogenj se razdeli ter šviga v okoli stoječe ljudi. Mnogo gledavcev je opečenih, Neža pa stoji sredi grmade čvrsta in nedotaknjena od plamena. Z ginjenim srcem slavi in povečuje Boga in slavi njegovo mogočnost.

Pogani so ostali osramočeni; Neža še živi! Toda nikakor še ne odjenjajo, ampak še bolj silijo v Aspazija, naj že enkrat umori to nevarno čarovnico — Nežo.

2. Aspazij ukaže razbeliti železno zibelko. Vanjo položé Nežo. Ko leži v zibelki, pravi svetnica prav otroško-priprosto: „Sedaj sem zopet enkrat otrok; dobri otroci pa pridejo v nebesa.“ Toda tudi razbeljeno železo ne škoduje deklici, čvrsta in zdrava vstane iz razbeljene zibelke. Eden izmed okoli stoječih krvnikov pravi Aspaziju: „Ne boš umoril drugače kristjane, kakor, da boš ukazal, naj ji odsekamo glavo.“ Te besede so bile odločilne. Aspazij izreče smrtno obsodbo: Krvnik naj jo umori z mečem.

3. Spremimo Nežo še na zadnjem potu, na potu na morišče in na potu — v nebesa!

Na morišču smo. Tam sredi radovednega ljudstva kleči devica, roki ima sklenjeni k molitvi, rajski nasmeh ji igra krog usten, njene oči se žaré svetega koprnenja po nebesih. Nikdar še ni bila tako vesela, tako srečna. Saj poteče le še kratek čas, samo nekaj trenutkov, in pohitela bo v naročje Jagnjetovo, šla bo uživat to, po čemur je hrepenela, šla bo uživat veselje, katero je Gospod pripravil tistim, ki ga ljubijo. Do solz je ginjeno okoli stoječe ljudstvo, ki gleda v telesu mlade device nedolžnega angela, hrepenečega (če bi bilo to angelu mogoče) po nebeški domovini. „Vsi so jokali, le ona sama ne joče“, opisuje v kratkih besedah sv. Ambrož ta prizor. Še celo krvnik, ki je bil vaju takih prizorov, je vidno ginen. Ne upa si umoriti ljubkega otroka, roka se mu trese, ustnice trepečejo, on omahuje.... Neža ga vzpod-

buja: „Kaj se mudiš? Naj umrje moje telo, saj je smrt zame začetek novega življenja.“ Po teh besedah se krvnik ohrabri. Neža opravi še kratko molitev, potem pa nagne glavo in — — — sprejme smrtni vdarec.

Tako je končala Neža svoj slavni boj l. 304. stara šele 13 let. Darovala je svoje življenje Jagnjetu. Padlo je njeno telo, duša njena pa je na angelskih krilih odletela v nebeške višave, kjer jo je pozdravil zbor krilatcev z veličastno himno: „Pridi nevesta Kristusova in sprejmi venec, ki ti ga je Gospod pripravil na veke, ker si iz ljubezni do njega prelila svojo kri.“ Sedaj prebiva Neža tam pri Jagnjetu in vživa plačilo za svojo zvestobo. Za Jagnjetom hodi po nebesih in z drugimi deviškimi dušami prepeva tisto neumljivo pesem, katere nihče drugi ne more umeti.

IX. Po smrti.

1. Starši niso žalovali zaradi izgube svojega otroka, saj so vedeli, da imajo v nebesih svojega angela in da bodo zopet videli sodnji dan svojega dobrega otroka. Zemske ostanke svoje hčerke so častitljivo pokopali in hodili večkrat na njen grob molit. Ko enkrat tako na njenem grobu molijo, se jim prikaže velika truma devic. Med njimi zagledajo tudi svojo hčerko v nebeški krasoti in zraven nje snežnobelo jagnje. Iz njenih ust čujejo sledeče besede: „Radujte se tudi vi z menoj, starši moji, zakaj tisti, ki sem ga iz srca ljubila, mi je dal nebeško veselje in venec večne slave.“ — V spomin na to prikazen blagoslové v Rimu v cerkvi

sv. Neže, katero so na njenem grobu pozidali, dve mladi jagnjeti in iz njune volne tkó potem palije za nadškofe. Palija je neka posebna obleka, ki jo nosijo nadškofje v znamenje popolne nadškofove oblasti. — V spomin na to prikazen pa tudi še danes slikajo poleg sv. Neže belo jagnje.

2. Tudi drugi kristjani so radi prihajali na grob sv. Neže; zahajali so nanj celo pogani. Izmed poganov je posebno rada zahajala ena Nežina tovarišica. Ime ji je bilo Emerencijana. Bila je enake starosti kakor sv. Neža in bi bila prav rada postala kristjana. Neverniki so pa radi prežali na obiskovavce in jih odganjali in s kamenjem napadali. Tudi Emerencijano so napali in jo umorili; tako je prejela krst krvi in odhitela za svojo ljubljeno tovarišico v nebeško veselje. Njen god praznujemo dne 23. januarja.

3. Poslušajmo še en dogodek. Konstancija, bolehná sestra cesarja Konstantina Velikega, je čula, da se sv. Neža ponoči prikazuje. Če tudi ni bila krščena, je vendar šla po noči na njen grob in jo prosila, naj ji izprosi od svojega Boga zdravja. Sklenila pa je, da hoče postati kristjana. Utrujena zaspi na grobu za malo časa in v spanju se ji zdi, da se ji je prikazala sv. Neža, ki ji takole govori: „Konstancija, ostani zvesta svojemu imenu (Konstancija je latinska beseda in pomeni po naše stanovitnost) in ostani stanovitna Jezusu Kristusu, po katerem bodo tvoje bolečine prenehale v trenutku. Od sedaj naprej ne boš več čutila ne bolečin, ne trpljenja. Ko boš zdrava, spominjaj se svojega prejšnjega stanja, spoznaj našega Gospoda Jezusa Kristusa in zahvali ga za dobroto, ki ti jo je

skazal.“ Sedaj se Konstancija predrami, in glej čudo! bila je res zdrava.

Zgodovinsko je dokazano, da je na mestu, kjer je bila sv. Neža mučena, dal že cesar Konstantin sezidati cerkev. Papež Honorij I. jo je dal v sedmem stoletju olepšati. Cerkev stoji še danes zunaj rimskega mesta.

Telesne ostanke sv. mučenice Neže so našli, ko je vladal papež Pavel V., in so jih shranili skupno z ostanki njene tovarišice sv. Emerencijane. Na mestu, kjer je hotel Simfronij oskruniti deviško čast sv. Neže, je dal sezidati papež Inocenc X. krasno cerkev.

Naj sledi še

X. Molitev sv. Neže pred smrtjo.

Vsemogočni, vsega češčenja in poviševanja vredni Bog, Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, zahvalim Te, da sem s pomočjo tvojega edinorojenega Sina utekla naklepom hudobnih ljudi. Glej, kar sem verovala, to že gledam, kar sem upala, to že imam, po čemur sem hrepenela, to že objemljem. Glej, zdaj grem k Tebi, edinemu pravemu Bogu, kateri s svojim Sinom, Gospodom našim Jezusom Kristusom in svetim Duhom živiš in kraljuješ vekomaj Amen.

O b s e g.

	Stran
Uvod	3
I. Kdo je sv. Neža	5
II. Neža si izvoli Jezusa za variha	5
III. Neža zvesta svoji obljudi	6
IV. Neža povelečuje Jezusa	7
V. Neža izdana; pred sodnikom	10
VI. Neža obsojena v dušno smrt; čudežno rešena	12
VII. „Ljubite svoje sovražnike in dobro jim storite“	13
VIII. Mučeništvo in smrt	15
IX. Po smrti	17
X. Molitev sv. Neže pred smrtjo	19

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJILNICA

00000487453

V zalogi „Krščanskega Detoljuba“ so izšli do sedaj pod naslovom: „Kako ti je ime? ali vzorno življenje naših priprošnjikov v nebesih“:

I. Sv. Anton Padovanski	cena	12	vin
II. Sveti Jožef	„	16	„
III. Sv. Frančišek Asiški . .	„	12	„
IV. Sv. Frančišek Saleški . .	„	10	„
V. Sv. Roza Limanska . . .	„	10	„
VI. Sv. Neža	„	10	„

